

Загублений щоденник

06.06.2019 четвер

Спека страшенна, 35 градусів, а це тільки в холодку. На сонці просто неможливо встояти. Чорти побрали б ту лікарню з їх новими вакцинами. Один невеличкий укол, бла бла бла, ага, а черга – чоловік 40, а то й більше. Добре що я не встиг одружитись і завести дитину. З дітьми до трьох років потрібно перебувати під постійним наглядом у лікарні протягом трьох діб.

Вони зовсім з'їхали з глузду зі своїми медичними реформами. Які ще вакцини? Мені вже 28 років, все що потрібно мені вже вкололи.

Лікарня зачинилась о 18.00. Свій укол я отримати не встиг.

07.06.2019 п'ятниця

Мій шеф сьогодні пів години промивав мозок мені і ще одному охоронцю з мого офісу про необхідність цієї вакцини. Від охоронця жахливо тхнуло перегаром, а довге світле волосся він мабуть не мив з тиждень. Я ж мріяв про веселий п'ятничний вечір. Шеф пригрозив штрафом у пів зарплати, якщо сьогодні не буде зроблений укол. Мабуть сьогодні нап'юся.

По дорозі до лікарні у маршрутці, по всіх радіостанціях лунали заклики зробити щеплення. На всіх стовпах розклеєні оголошення з закликом «уколотися». Навіть на вайбер прийшла розсилка «А ти, зробив щеплення?»

Лікарня працювала у посиленому режимі. Черги ще довші ніж учора. Мабуть ніхто не хоче втратити частину грошенят від своєї і так мізерної зарплатні. На годиннику за чверть дев'ята вечора. Черга ледве просувається.

П'ять чоловік не встигли отримати щеплення. Я серед них. Нехай воно все йде до біса, візьму холодного пива і поїду до альтанки. Як воно мене все дістало.

08.06.2019 субота

На годиннику друга дня. Добряче я пива вчора попив, голова неначе зараз лусне. Піду куплю собі мінералки. 16.00 – ледве знайшов відкритий кіоск. Людей на вулиці практично немає (дивно як для міста у 280 тисяч), а ті самітники які проходять – дивлять один на одного зляканими очима. Одного я здається вчора бачив у лікарні. Він був у черзі поперед мене. Громадський транспорт практично не їздить. Може сьогодні якесь свято і всі роз'їхались до своїх рідних? Та яке там свято посеред червня!? Всі сидять вдома під вентиляторами.

На вечерю пельмені з майонезом, пачка чіпсів і новий сезон улюбленого серіалу.

09.06.2019

11.00 ранку. Я у парку, біля орла. Приємна прохолода від дерев. Спека дещо вщухла, а людей як не було – так досі і немає. Всі підземні переходи пусті. Бачив по дорозі сюди чоловік вісім, не більше. Стрічки у

соц.мережах не оновлюються вже другий день, але швидкість мобільного інтернету просто зашкалює. Невже в Україні з'явився 5G?

По дорозі додому проходив студентські гуртожитки місцевого педагогічного університету, там на диво спокійно, як для вихідного дня. Поїхав на південний залізничний вокзал, купити квитки. Дві каси і ті зачинені, тільки безпритульні швендяють туди – сюди. Поїзди не ходять. Кремезний чоловік на виході з вокзалу нервово натискав клавіші застарілого мобільного (Нокія 6300 здається, невже такі ще існують?), але ні з ким не розмовляв. Попросив зателефонувати за номером з мого телефону, я чув гудки, але слухавку ніхто не взяв, а це після трьох спроб.

Продукти скоро закінчатся – завтра докуплю.

Вечеря: смажена картопля і всім відоме гумористичне шоу.

10.06.2019 понеділок

Вчора рано ліг спати, а зранку прокинувся о шостій. Зробив собі каву з льодом і по трохи пішов. На роботу прийшов на годину раніше. На прохідній зустрів охоронця Артема (ми разом з ним вислуховували від шефа про необхідність вакцинуватись). Він розповів що його колеги, якого мав змінити зранку, на місці не було.

8.00 – нікого немає

9.00 – нічого не змінилось

Шеф не бере слухавку. Я по трохи роблю свою роботу. Офісний чат у вайбері порожній і ніхто не відповідає на мої запитання. Артем теж нічого не знає.

12.00 – у офісі так само порожньо як і було.

Я зібрався і пішов у «Лілею», там готують смачний холодний чай з трав.

«Лілея» зачинена. Нікого немає. Дуже дивно. Людей на вулицях немає. Невже я потрапив у фільм про зомбоапокаліпсис? Всі маркети відкриті, але там нікого немає. Полиці повні товару. На багатьох пакетах молока вже два дні як закінчився строк придатності.

Поїхав у Мак. Він відчинений, але теж нікого немає. Транспорту на вулицях немає. Гукав до чоловіка, через дорогу, але він на мене подивився і втік у під'їзд п'ятиповерхівки. Батьки й брат не відповідають на мої дзвінки, друзі мовчать і ніхто не відписує у месенджерах. Мене починає охоплювати страх і паніка.

17.00 – лікарні порожні. На лінії 102 працює автовідповідач. Жодної машини, люди втікають з порожніх вулиць як тільки почують чужі кроки. Автовокзал теж порожній (не рахуючи п'яних безпритульних).

18.00 – прийшов додому. Пишу всім кого знаю, у відповідь нічого. У всіх остання дата знаходження в мережі – 7.06(п'ятниця).

За півгодини пролунав телефонний дзвінок – Приватбанк, говорив запис і пропонував нову голд картку. За декілька хвили ще один. Телефонув мій

товариш, він працює за 250 кілометрів від Полтави. У нього та сама ситуація, нікого немає на вулицях. Колеги по роботі не прийшли. Я єдиний до кого вдалось додзвонитись. Він панікує.

Я стукав до всіх свої сусідів – всюди тиша.

Ввечері доїв останню картоплю і випив пакет молока. Продукти закінчились. Вхідні двері замкнув на всі замки. Ліг спати. Страшно.

11.06.2019 вівторок

2.00 – прокинувся від звуку розбитого скла. Через дорогу, у крамниці електротехніки, розбили вітрину. П'ять або шість чоловік виносили звідти все що могли взяти до рук.

5.00 – прийшло повідомлення від знайомої з Києва. Написала що все місто стоїть, людей не бачить, вона вже добу не виходить з квартири, бо страшно. Зателефонував, говорить що повернулась у місто у п'ятницю ввечері, приїхала додому на таксі. Водій всю дорогу кляв той укол, який зробили йому у першій половині дня, бо він скажено чухався. Періодично замовкав і не рухався по декілька секунд, вони ледь не в'їхали у припарковане авто. Біля її будинку всю ніч не замовкали авто сигналізації. Бігали зграї собак. Вона побачила у подвір'ї декількох чоловік які пили пиво.

7.00 – на мобільний прийшло повідомлення з невідомого номера з текстом «3». За вікном почав скажено завивати звук повітряної тривоги, довгий, протяжний і дратівливий. На ноутбуці браузер

перенаправив відкрите вікно на якийсь незрозумілий сайт. На білому фоні висвітлилась велика, чорна цифра 3. За стіною почув якийсь шурхіт. Через декілька хвилин почали відчинятись і зачинятись двері. Я визирнув на вулицю – сотні людей йшли у напрямку Південного залізничного вокзалу і щось несли у руках. Я не зміг роздивитись. Вони йшли мовчки, без жодного слова, було чути лише тупіт сотень ніг.

9.00 – люди не перестають йти. Я вже хочу їсти.

13.00 – потік людей майже припинився. Я вийшов подивитись що відбувається. Відчинивши двері під'їзду – я побачив жінку, років п'ятдесяти. Вона несла у руках гроші і срібні прикраси, а ще два золотих заручальних кільця і сережки. Погляд її був скляний. Я став за її спиною і рухався не швидше інших. Було дуже страшно.

16.00 – коли ми дійшли до залізничного вокзалу, там у черзі до платформи стояли тисячі людей. Біля вагонів були озброєні військові в якихось нових протигазах з балонами на спинах. На плечах у них були шеврони з червоним трикутником, перевернутим гострим кінцем донизу. Кожна людина вкидала свої дорогоцінності у мішки, які потім складали у вантажні вагони. Я спостерігав за цим з залу очікувань, через вікно. Безпритульних там вже не було. В дальньому кінці коридору я побачив щось схоже на гільзи і великі темні плями на підлозі. Над ними літали мухи.

19.00 – я повернувся додому разом з мовчазним натовпом, повадився як усі, йшов мовчки і тупо

дивлячись поперед себе. Зайшов у квартиру і зачинив двері. Мої безмовні сусіди вчинили аналогічно. Запала гнітюча тиша.

21.00 – на вулиці немає жодної людини і жодного звуку. Я вже не їв майже добу. Завтра потрібно десь знайти харчі. Сиджу з вимкненим світлом і дивлюсь у вікно, жодного руху, тільки безпритульні собаки бігають зграями.

23.00 – спробую заснути. Дуже хочу їсти.

12.06.2019 середа

3.00 – на вулиці якийсь шум. Проїхала колона військових машин з великими червоними перевернутими трикутниками на не менш великих, чорних кузовах.

4.30 – написала моя знайома. У Києві ходять військові зі зброєю, заходять у кожен під'їзд і інколи чути звуки вистрілів. Я запитав чи вона робила прививку, відповіла що ні, не встигла до лікарні. Вдень вулицями йшли люди і несли в гроші і дорогоцінності у напрямку залізничного вокзалу.

6.00 – зателефонував Артем. Розповів що ховається у церкві, що знаходиться біля білої альтанки. Сидить на горищі. Каже що вночі тут були військові і повиносили звідси все дорогоцінне, включаючи ікони. Загрузили все у вантажні машини і поїхали геть. Говорив тверезо і злякано. Я йому вірю.

8.00 – повідомлення на мобільний цифра «2». Знову загула повітряна тривога. Шурхіт за стіною. Гуркіт

вхідних дверей. Вулиці наповнюються людьми. Але зараз вони йдуть з порожніми руками у напрямку обласної лікарні. У коридорі я побачив що двері всюди відчинені. Пам'ятаю мій сусід розповідав, що не так давно придбав бойовий пістолет, я зайшов до його квартири. З кухні жахливо смерділо протухлим м'ясом. На столі в каструлі було з двадцять котлет, мабуть вони тут стоять з п'ятниці. По ним вже лазили черв'яки. Затуливши носа я зазирнув у холодильник і забрав вже відкрити пачку сосисок. Трохи понишпоривши, я знайшов у відкритому, на щастя, сейфі пістолет з повним магазином патронів. Там також лежав перцевий балончик і дві відкриті пачки патронів, я забрав все це також.

10.00 – крану ледь збігає тоненька цівка води, мабуть десь прорвало трубу. Мені потрібна їжа. Озираючись на всі боки я вийшов з під'їзду. Йдучи у напрямку маркету я побачив у сусідньому дворі брудну воду, яка біла з під землі. Тепер зрозуміло чому вдома проблема з водопостачанням. Маркет був абсолютно пустим. У свій рюкзак я поклав декілька пляшок молока (одна з яких виявилась простроченою), п'ять чи шість палок ковбаси, з двадцять банок різноманітних консервів і два вже черствих батони. Я почув якийсь шурхіт у себе за спиною, обернувся, а на мене біг Артем з якоюсь іржавою трубою у руках. Він розповів що крадькома повертався додому (як виявилось, ми живемо не так далеко один від одного) і проходив повз лікарню. Там стояли тисячі людей у декілька черг. Під відкритим

небом їх вкладали на спеціальні ліжка і забирали у них кров. Робили цю процедуру люди у білих халатах, в таких самих химерних протигазах як і військові, що вчора буди на станції. Тих, хто не міг встати, військові заносили у великий критий брезентом причіп (в основному це були літні люди). Це все що він побачив. 22.00 – Артем сидів за столом і жував шпроти з хлібом. Я дивився у вікно. У розмові я дізнався що він теж не зробив укол. Мені здається що той препарат, який ввели всім нещасним, якимось чином впливає на психіку і змушує виконувати дії по сигналам. Але як тисячі людей знають куди йти всього лиш за однією цифрою і звуком повітряної тривоги – для нас залишилось загадкою.

13.06.2019 четвер

00.00 – за вікном проїхала велика вантажна машина, а за нею підйомний кран. Вони рухались у центр міста. Ми з Артемом вирішили простежити що там буде відбуватись. Я взяв з собою зброю. За пів години ходьби ми були біля корпусного парку. Там вже стояли ці машини, світили два потужних прожектори і на всі сторони розлітались спалахи іскор. Постамент, на якому встановлений позолочений орел потруху нахилився в сторону, було чути скрип металу. Раптова мелодія мобільного перелякала нас і ми лягли на землю. Повернувшись до мене додому я подивився на повідомлення. Знайома скинула мені фото. На причепі везли величезний меч і частину руки. Підпис

«Батьківщина Мати». Навіщо це все робилось – ми не мали жодної гадки.

6.00 – я прокинувся від звуку тривоги. У кімнату зі зляканим обличчям забіг Артем і кинувся до вікна. На мобільний прийшло повідомлення, цифра «1».

Знову тисячі людей повиходили зі своїх квартир. Десь далеко було видно чорний дим і у повітрі кружляв бридкий запах паленого м'яса.

Але за вікном руху не було, всі зупинились вздовж дороги. Спочатку проїхали три великі червоні фури. В причепи цих машин сідали тільки чоловіки. Далі у жовті причепи сідали жінки і діти. Їх, як я пізніше дізнався, відвозили в сторону Києва. У чорні причепи сідали літні люди. Ці машини прямували у сторону чорного диму.

9.00 – ми міркуємо що робити далі. Залишатись у місті небезпечно.

20.00 – зібравши всі свої речі ми чекаємо ночі. Гул, звук моторів, на вулиці зупинились три вантажні машини криті брезентом, зі знайомим нам червоним трикутником і за декілька хвилин ми почули голоси і тупіт ніг який все підсилювався. Звуки вибитих дверей, поодинокі постріли. Ми стали по два боки від дверей які входили у кухню. У мене в руках був пістолет, а у Артема труба. Саме в цей момент я відчув вібрацію мобільного у кармані. Раптом... два сильні удари, потім два постріли і двері випали з рами. Темряву у кімнаті прорізало світло ліхтаря і тихі кроки. Голосів я не чув ніяких.

23.00 – я пам'ятаю як у вході на кухню з'явився ствол автомата з прикріпленим до нього ліхтарем і як зброя почала повертатись просто мені в обличчя. Раптом щось тепле бризнуло мені в обличчя і я почув бридкий хрускіт кісток. Це Артем вдарив трубою просто в обличчя солдату. Він помер миттєво і майже безшумно. Ми дочекались поки машина від'їхала. Збрали автомат, два магазини і документи з шевроном солдата. Його обличчя було настільки понівечене, що я запам'ятав тільки темно-руду бороду і довгий шрам біля вуха. Але за декілька хвилин одне авто повернулось і ми стрімголов кинулись бігти вниз по сходах, доки нас не побачили. Ми бігли з добрих пів години. Автомат бив мені по спині. Артем ніс рюкзак з їжею. Побачивши поперед себе світло фар – ми кинулись на землю і не піднімали голови.

14.06.2019 п'ятниця

03.00 – згадую це все як страшний сон. Особливо зараз, коли ми сидимо на березі Ворскли і готуємось перебиратись на інший берег. Те повідомлення що прийшло мені – був заклик до гуртування біля футбольного стадіону, північної його сторони. Якийсь хлопець (як потім я дізнався це був один з механіків що слідували за справністю зв'язку місцевого мобільного оператора) розіслав однакові смс всім, хто був активним користувачем мережі. Дякувати Богу ці повідомлення нікому не вдалось перехопити. Зараз нас двадцять троє чоловік. Двадцять троє хто залишився

живим з багатотисячного міста. Що до цих солдатів, то я не можу сказати нічого напевно, ніхто не може. У їх документах немає імен, тільки номери. Вся інформація повторюється на чотирьох мовах: російська, англійська, українська і якісь незрозумілі символи, схоже на китайську чи корейську. Можливо це якесь об'єднання держав. Їхня мета також невідома, але зрозуміло що вони не прийшли на нашу землю з миром і ми будемо боротись. Ми збираємось об'єднатись з тими хто залишився живими за 15 кілометрів на північ. Ми дізнались про них від того самого механіка, який розсилав повідомлення. Чекаємо ночі і вирушаємо на інший берег.

21.00 – я добре відпочив. Але постійно прокидався від шуму гелікоптерів і машин. За кілька кілометрів від нас чути постріли. Здається нас розшукують. Запах паленого м'яса просто нестерпний. Дим простягається рівним стовпом від землі – до неба. Постріли все ближче.

21.06.2019

(запис чужим почерком)

Я знайшов цей щоденник у рюкзаку з їжею, на трупі чоловіка з довгим світлим волоссям. У нього в руці була залізна труба. Поряд ще чотири трупи. Нас дев'ять і ми йдемо на північ, за 15 кілометрів на нас чекають.